

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" นี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2544 ด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ดังนี้

1. สุ่มจากกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่ามีทั้งหมด 8 กลุ่ม และทุกกลุ่มมีโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เปิดสอนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. สุ่มกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาในข้อ 1 จากกลุ่มโรงเรียนทั้งหมด 8 กลุ่มมา 50 % ได้จำนวนตัวอย่างกลุ่มโรงเรียนทั้งหมด 4 กลุ่ม
3. สุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตามกลุ่มในข้อ 2 เฉพาะโรงเรียนที่เปิดสอนทั้งแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มากกลุ่มละ 1 โรงเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้ตัวอย่างประชากรโรงเรียนทั้งหมด 4 โรงเรียน
4. สุ่มห้องเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนที่สุ่มได้ จำนวนโรงเรียนละ 2 ห้องเรียนเป็นแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 1 ห้องเรียนและแผนการเรียน

ภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ 1 ห้องเรียน โดยใช้เฉพาะห้องเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก 15 อยู่ในระดับดี คือ มีคะแนนตั้งแต่ 70 คะแนนขึ้นไป ทั้งนี้ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถภาษาอังกฤษมากพอที่จะสามารถประเมินความสามารถในการพูดและการแสดงพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่จะเป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้เพียงพอ รวมจำนวนตัวอย่างห้องเรียนทั้งหมด 8 ห้องเรียน

5. นำคะแนนของตัวอย่างประชากรนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากห้องเรียนที่สุ่มได้ในแต่ละโรงเรียนในข้อ 4 มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด จากนั้นจึงทำการคัดเลือกกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุด 5 คน และคัดเลือกกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุด 5 คนในแต่ละห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละโรงเรียนเป็นนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ รวม 10 คน และนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ รวม 10 คน รวมเป็นจำนวนตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนทั้งหมด 4 โรงเรียน 8 ห้องเรียนทั้งสิ้น 80 คน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

รายชื่อโรงเรียนที่สุ่มได้จากทั้งหมด 8 กลุ่มโรงเรียน	จำนวนนักเรียน ม. 6 ในแต่ละห้องเรียน (คน)		จำนวนนักเรียน ม. 6 ที่สุ่มได้ (คน)		
	วิทย์-คณิต ฯ	อังกฤษ-ต่างประเทศ	วิทย์-คณิต ฯ	อังกฤษ-ต่างประเทศ	รวม
โรงเรียนศรีอยุธยา (กลุ่ม 2)	45	40	10	10	20
โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย (กลุ่ม 3)	47	44	10	10	20
โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี (กลุ่ม 4)	46	43	10	10	20
โรงเรียนบางกะปิ (กลุ่ม 5)	45	41	10	10	20
รวม	183	168	40	40	80

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไข

คำพูดด้วยตนเอง

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. การสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1.1 สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ กิจกรรมบทบาทสมมติ และแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) ศึกษาแนวทางในการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากเอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2) วิเคราะห์หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 เกี่ยวกับทักษะการพูดเพื่อเป็นแนวทางการเลือกหัวข้อสนทนาที่จะใช้ในแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ พบว่ามีหัวข้อสนทนาภาษาอังกฤษทั้งหมด 16 หัวข้อ ดังนี้ การทักทายและอำลา การแนะนำตนเอง-การแนะนำผู้อื่น การพูดสอดแทรกอย่างสุภาพ การดำเนินการสนทนาและยุติการสนทนา การถามทุกข์สุข การขอบคุณ การขอโทษและรับคำขอโทษ การแสดงความชื่นชมยินดี การยอมรับ/ไม่ยอมรับ การร้องทุกข์ การแสดงความหวังและปรารถนาดี การแสดงความพึงพอใจและไม่พึงพอใจ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การเสนอแนะ การบรรยายและให้ข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ สถานที่ เหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ การเลือกซื้อและต่อรองสินค้าและบริการ
- 3) วิเคราะห์ความถี่ของหัวข้อสนทนาภาษาอังกฤษข้างต้นที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาอังกฤษหลัก 15-16 ซึ่งได้แก่ English for a Changing World, Blueprint และ Trio
- 4) นำหัวข้อสนทนาภาษาอังกฤษที่มีลำดับความถี่มากที่สุด 5 อันดับแรก อันได้แก่ การทักทายและอำลา การขอบคุณ การบรรยายและให้ข้อมูลเชิงประจักษ์

การเสนอแนะ และการเลือกซื้อและต่อรองสินค้าและบริการ มาสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ โดยมีลักษณะเป็นกิจกรรมบทบาทสมมติประเภทการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ซึ่งประกอบด้วย

ก. ใบงานสำหรับผู้เข้ารับการทดสอบอ่านก่อนเริ่มพูด ในใบงานจะกำหนดสถานการณ์บทบาทสมมติเป็นการสั่งจองห้องอาหารส่วนตัวในภัตตาคารแห่งหนึ่งซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงกิจกรรมบทบาทสมมตินี้จากแนวคิดของ โจนส์ (Jones, 1991: 218) ในใบงานกำหนดให้ผู้เข้ารับการทดสอบรับบทบาทเป็นผู้จัดการภัตตาคารที่ต้องตอบคำถามลูกค้าเกี่ยวกับการจองห้องส่วนตัวในภัตตาคารและผู้ประเมินทำหน้าที่เป็นคู่สนทนา (Interlocutor) โดยเป็นลูกค้า ทั้งนี้ ในใบงานนอกจากจะกำหนดสถานการณ์บทบาทของผู้รับการทดสอบไว้อย่างชัดเจนแล้วยังกำหนดข้อมูลพื้นฐานของภัตตาคารเกี่ยวกับการสั่งจองห้องอาหารส่วนตัวให้ด้วย เช่น ขนาดของห้อง ราคาอาหาร เงื่อนไขในการจองห้องส่วนตัว

ข. บทสนทนาที่เตรียมการไว้แล้วสำหรับผู้ประเมินใช้กระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูด ประกอบด้วย ประโยคอุ่นเครื่อง (Warm Up) เพื่อสร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในการสนทนา และข้อความสำหรับผู้ประเมินกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคนพูด แบ่งขั้นตอนการถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบแสดงพฤติกรรมการพูดออกเป็น 4 ช่วง ได้แก่ การให้ผู้เข้ารับการทดสอบบรรยายห้องส่วนตัวในภัตตาคาร การให้ผู้เข้ารับการทดสอบให้ข้อมูลเกี่ยวกับเงื่อนไขในการจองห้องส่วนตัว การให้ผู้เข้ารับการทดสอบประนีประนอมกับลูกค้าเมื่อตกลงตามเงื่อนไขการจองห้องไม่ได้ และการให้ผู้เข้ารับการทดสอบแนะนำอาหารของภัตตาคารแก่ลูกค้า ขั้นตอนการกระตุ้นทั้ง 4 ช่วงนี้ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแนวคิดของคอร์มอส (Kormos, 2000 a: 349-351) และจากหัวข้อสนทนาภาษาอังกฤษที่คัดเลือกไว้

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ศึกษาแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากเอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) สร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบสอบของอิสราเอลิ (Israeli Exam, cited in Ur, 1996: 135) ซึ่งพิจารณาถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูด 2 ประการ ได้แก่ ความถูกต้องของการใช้ภาษาและความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา โดยมีคะแนนองค์ประกอบละ 5 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนนดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน พูดน้อยมากหรือเกือบไม่มีการพูดจนไม่สามารถเข้าใจได้
- 2 คะแนน ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐานและมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เห็นถึงสำเนียงภาษาแม่ของผู้พูดอย่างเด่นชัด
- 3 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัดและมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย
- 4 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในระบอบที่กว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างในบางโอกาส และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย
- 5 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างอย่างเด่นชัด และมีสำเนียงการพูดเหมือนเจ้าของภาษาหรือมีสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

ข. ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน สื่อสารได้น้อยหรือไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย
- 2 คะแนน หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดสั้น ๆ และบางครั้งยากต่อความเข้าใจ
- 3 คะแนน สามารถพูดสื่อสารความคิดได้ แต่ยังคงพูดสั้น ๆ และหยุดเว้นช่วงการพูดในบางครั้ง
- 4 คะแนน สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพแต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยข้อความสั้น ๆ
- 5 คะแนน สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยข้อความยาว ๆ

แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นตาราง 3 ช่องใหญ่ ช่องที่ 1 เป็นชื่อ-นามสกุลของตัวอย่างประชากร ช่องที่ 2 เป็นช่องสำหรับประเมินองค์

ประกอบความสามารถในการพูดซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกประเมินความถูกต้องของการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 5 ช่องเล็กตามระดับประเมินค่า 1-5 ส่วนที่สองประเมินความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 5 ช่องเล็กตามระดับการประเมินค่า 1-5 และช่องที่ 3 เป็นช่องคะแนนรวมความสามารถในการพูดที่มีคะแนนเต็ม 10 คะแนน

1.2 นำแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.3 นำแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้แก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน (ดังรายนามในภาคผนวก ก) ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ ปรากฏว่าผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านมีความเห็นว่าแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นกิจกรรมบทบาทสมมติและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมดีแล้ว

1.4 นำแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโยธินบูรณะ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาปลายปีการศึกษา 2544 จำนวน 5 คนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยเป็นนักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 2 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ 3 คนโดยทำการบันทึกแถบเสียง หลังจากการทดลองพบว่า แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมดีแล้ว กล่าวคือ กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดได้ดี และเวลาที่กำหนดให้มีความเหมาะสม และไม่พบปัญหาใด ๆ ในการใช้แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1.5 นำแถบบันทึกเสียงมาให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการประเมินผลความสามารถทางภาษาอังกฤษจำนวน 1 ท่าน (ดังรายนามในภาคผนวก ก) ประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย (ดังรายนามในภาคผนวก ก) นำแถบเสียงเดียวกันนั้นมาฝึกการตรวจตามเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบสอบของอิสราเอลิ (Israeli Exam, cited in Ur, 1996: 135) แล้วนำผลการตรวจมาหาค่าความสอดคล้องของการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย ระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้ช่วยวิจัย และระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนเท่ากับ 0.82, 0.85 และ 0.97 ตามลำดับ ผลจากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แสดงว่า การตรวจให้คะแนนของผู้

เชี่ยวชาญ ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยมีความสอดคล้องกันในระดับสูงถึงสูงมาก (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 144)

2. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง

2.1 ศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากหนังสือ วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อยึดเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการสร้างแบบรายการสังเกตพฤติกรรม

2.2 ดำเนินการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากการจำแนกประเภทการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองตามแนวคิดและงานวิจัยของคอร์มอส (Kormos, 2000 a: 343-384, 2000 b: 145-167) แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง มี 3 ส่วน ส่วนที่ 1 ประกอบด้วย แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง 5 ประเภท ส่วนที่ 2 ประกอบด้วย คำอธิบายพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองพร้อมตัวอย่างพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และ ส่วนที่ 3 ประกอบด้วย การใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง มีลักษณะเป็นตารางที่ผู้วิจัยใช้บันทึกความถี่พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของผู้เข้ารับการทดสอบ 5 ประเภท ได้แก่

1. การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล (D-Repair) ประกอบด้วย
 - 1.1 การแก้ไขข้อมูลที่ไม่เหมาะสม (DI-Repair)
 - 1.2 การแก้ไขการเรียงลำดับผิด (DO-Repair)
 - 1.3 การแก้ไขโดยละทิ้งข้อความ (DM-Repair)
2. การแก้ไขโดยการปรับให้เหมาะสม (A-Repair) ประกอบด้วย
 - 2.1 การแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสม (AL-Repair)
 - 2.2 การแก้ไขการอ้างอิงที่กำกวม (AA-Repair)
 - 2.3 การแก้ไขศัพท์ให้สอดคล้องกัน (AC-Repair)
 - 2.4 การแก้ไขให้เหมาะสมในเชิงปฏิบัติ (AP-Repair)
 - 2.5 การแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้ดี (AG-Repair)
3. การแก้ไขข้อผิดพลาด (E-Repair) ประกอบด้วย

- 3.1 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (EL-Repair)
- 3.2 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง (EF-Repair)
- 3.3 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (EG-Repair)
4. การแก้ไขโดยซ้ำความ (R-Repair)
5. การแก้ไขอื่น ๆ (Others)

แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองดังกล่าวมีลักษณะเป็นตาราง 3 ช่องใหญ่ ช่องที่ 1 เป็นชื่อ-นามสกุลของตัวอย่างประชากร ช่องที่ 2 เป็นช่องสำหรับบันทึกความถี่ของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 5 ประเภทใหญ่ ได้แก่ D-Repair, A-Repair E-Repair, R-Repair และ Others ในแต่ละประเภทใหญ่แบ่งออกเป็นช่องเล็ก ๆ ตามพฤติกรรมรายย่อยของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองรวม 13 ช่องเล็กซึ่งใช้บันทึกความถี่ทุกครั้งที่มีพฤติกรรมตามพฤติกรรมรายย่อยนั้น ๆ เกิดขึ้น และช่องรวมความถี่พฤติกรรมสำหรับประเภทใหญ่แต่ละประเภทรวมอีก 5 ช่องเล็ก ส่วนช่องที่ 3 เป็นช่องรวมสำหรับบันทึกความถี่ของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองทั้งหมดของตัวอย่างประชากรแต่ละคน

ส่วนที่ 2 คำอธิบายพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทต่าง ๆ ที่ปรากฏในแบบสังเกตการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง พร้อมด้วยตัวอย่างพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในแต่ละประเภท

ส่วนที่ 3 การใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง

2.3 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องของภาชชาติลดจนวนรูปแบบของแบบสังเกต แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองที่ได้แก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจพิจารณาความถูกต้องของภาชชาติลดจนวนรูปแบบของแบบสังเกต ปรากฏว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองมีความเหมาะสมดีแล้ว ให้ปรับปรุงเฉพาะภาชชาติในส่วนที่ 2 ของแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง ซึ่งเป็นคำอธิบายพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นดังนี้

1) พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทที่ 2 คือ การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ทำการแก้ไขภาษาของพฤติกรรมรายย่อยข้อ 2.4 และ 2.5 ดังนี้

พฤติกรรมข้อ 2.4	จากเดิม	การแก้ไขให้เหมาะสมในเชิงปฏิบัติ
	แก้ไขเป็น	การแก้ไขให้เหมาะสมในเชิงปฏิบัตินิยม
พฤติกรรมข้อ 2.5	จากเดิม	การแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้ดี
	แก้ไขเป็น	การแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้ <u>สละสลวย</u>

นอกจากนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิได้แนะนำให้ปรับปรุงภาษาที่ใช้อธิบาย ลักษณะพฤติกรรมรายย่อยข้อ 2.1, 2.4 และ 2.5 ดังนี้

ลักษณะพฤติกรรมข้อ 2.1	จากเดิม	เป็นการแก้ไขโดย <u>ระบุเนื้อความเดิมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น</u>
	แก้ไขเป็น	เป็นการแก้ไขโดย <u>ขยายความเดิมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น</u>
ลักษณะพฤติกรรมข้อ 2.4	จากเดิม	เป็นการแก้ไขเนื้อความบางส่วนที่ไม่เหมาะสมในเชิงปฏิบัติกับสถานการณ์นั้น ๆ
	แก้ไขเป็น	เป็นการแก้ไขเนื้อความบางส่วนที่ไม่เหมาะสมในเชิงปฏิบัตินิยมกับสถานการณ์นั้น ๆ
ลักษณะพฤติกรรมข้อ 2.5	จากเดิม	เป็นการแก้ไขเนื้อความบางส่วนที่คิดว่าไม่มีความซับซ้อนเพียงพอในด้านการใช้สำนวนพูด
	แก้ไขเป็น	เป็นการแก้ไขเนื้อความบางส่วนที่คิดว่าไม่มีความ <u>สละสลวยเพียงพอ</u>

2) พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทที่ 4 คือ การแก้ไขโดยข้อความ ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ทำการแก้ไขภาษาของพฤติกรรมนี้ ดังนี้

จากเดิม	การแก้ไขโดย <u>ข้อความ</u>
แก้ไขเป็น	การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี

(ดูรายละเอียดของเครื่องมือในภาคผนวก จ)

2.5 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองที่ได้รับการแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเป็นที่เรียบร้อยแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโยธินบูรณะ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2544 จำนวน 5 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยเป็นนักเรียนในแผนการเรียนคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ 3 คนและแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ 2 คน โดยทำการบันทึกวิดีโอทัศน์ หลังจากการทดลอง ผู้วิจัยไม่พบปัญหาใด ๆ ในการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง

2.6 นำวิดีโอทัศน์ที่ได้บันทึกไว้ดังกล่าวมาให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ท่านสังเกต บันทึกพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำวิดีโอทัศน์ม้วนเดียวกันนั้นมาฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน แล้วนำมาหาค่าความสอดคล้องของการสังเกตระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย ระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้ช่วยวิจัย และระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย (Inter-Observer Reliability) ด้วยวิธีคำนวณของสก๊อต (The Scott Formula) โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ความสอดคล้องของการสังเกตให้มีค่าตั้งแต่ 0.85 ขึ้นไปตามเกณฑ์ของแฟลนเดอร์ส (Flanders, 1967: 165) ผู้วิจัยได้ค่าความสอดคล้องของการสังเกตระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย ระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้ช่วยวิจัย และระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.90, 0.87 และ 0.87 ตามลำดับ ผลจากการหาค่าความสอดคล้องของการสังเกตดังกล่าวแสดงว่า การสังเกตระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย ระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้ช่วยวิจัย และระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยมีความสอดคล้องกันตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ดูรายละเอียดการคำนวณในภาคผนวก ง)

2.7 หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำวิดีโอทัศน์ของการทดลองใช้เครื่องมือแบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองมาบันทึกอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความเที่ยงของข้อมูลที่ได้จากการสังเกตโดยตัวผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยในช่วงเวลาที่ต่างกัน (Intra-Observer Reliability) ด้วยวิธีคำนวณของสก๊อต (The Scott Formula) โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ความเที่ยงของการสังเกตให้มีค่าตั้งแต่ 0.85 ขึ้นไปตามเกณฑ์ของแฟลนเดอร์ส (Flanders, 1967: 165) ผู้วิจัยได้ค่าความเที่ยงของการสังเกตในช่วงเวลาที่ต่างกันของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.90 และ 0.87 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า การสังเกตในช่วงเวลาที่ต่างกันของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมีความเที่ยงตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ดูรายละเอียดการคำนวณในภาคผนวก ง)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือในการวิจัยจากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในการรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. นำหนังสือขอความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลจากกรมสามัญศึกษาดังกล่าวไปติดต่อโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง เพื่อติดต่อขอทำการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยและร่วมกำหนดวัน เวลาสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมกันสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากรแต่ละคนซึ่งเป็นนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์จำนวน 40 คนและนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศจำนวน 40 คน รวม 80 คน โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้
 - 3.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยให้ตัวอย่างประชากรทราบ
 - 3.2 ให้เวลาแก่ตัวอย่างประชากรอ่านกิจกรรมบทบาทสมมติในใบงานเป็นเวลา 2 นาทีก่อนเริ่มทำกิจกรรม
 - 3.3 ผู้วิจัยทำกิจกรรมบทบาทสมมติโต้ตอบกับตัวอย่างประชากรแต่ละคนภายในเวลาที่กำหนดไว้คนละ 5 นาที ขณะที่ทำกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของตัวอย่างประชากรโดยขีดรอยคะแนนลงในแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทันทีที่มีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองเกิดขึ้น พร้อมกันนี้ ผู้วิจัยได้บันทึกเสียงของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนไว้ด้วย
 - 3.4 หลังทำกิจกรรมบทบาทสมมติเสร็จ ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบเกี่ยวกับพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยผู้วิจัยได้อธิบายให้ผู้เข้ารับการทดสอบทราบว่าผู้วิจัยจะทำการเปิดเทปที่บันทึกไว้ให้ผู้รับการทดสอบแต่ละคนฟัง โดยขอให้ผู้เข้ารับการทดสอบหยุดเทปเมื่อพบตัวอย่างของความล้มเหลวหรือการแก้ไขคำพูดของตนเองและให้อธิบายพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษนั้น เนื่องจากพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองบางประเภทไม่อาจสังเกตเห็นได้โดยตรงจากพฤติกรรมการพูดของนักเรียน เช่น การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล ตัวอย่างเช่น นักเรียนกล่าวว่า"[Ice]...um...orange

juice,” จากการสัมภาษณ์ นักเรียนอธิบายว่าต้องการให้รายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องดื่มซึ่งเป็น น้ำส้มที่ทางภัตตาคารจัดไว้ให้ก่อนที่จะให้รายการของหวานซึ่งเป็นไอศกรีมเพราะว่าลูกค้าถาม เกี่ยวกับเครื่องดื่มตามด้วยของหวาน ซึ่งหากไม่มีการสัมภาษณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยก็มิอาจทราบได้ว่า นักเรียนได้ทำการแก้ไขคำพูดด้วยการเปลี่ยนแปลงข้อมูลประเภทการแก้ไขการเรียงลำดับผิด จากนั้นผู้วิจัยเปิดเทปเพื่อให้ผู้เข้ารับการทดสอบทบทวนถึงกิจกรรมที่ทำ และอธิบายเกี่ยวกับ พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนที่ชัดเจนและถูกต้องใน การจำแนกประเภทของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนสำหรับ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยบันทึกความถี่เพิ่มเติมลงในแบบสังเกตพฤติกรรมการ แก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนแต่ละคน ในกรณีที่ผู้เข้ารับการทดสอบไม่ให้ความเห็นใด ๆ ผู้วิจัยได้ถามกระตุ้นเพื่อให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการ แก้ไขคำพูดโดยในระหว่างนั้นผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเทปไปด้วยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการ บันทึกข้อมูลจากการสัมภาษณ์ในภายหลัง รวมใช้เวลาสำหรับนักเรียนแต่ละคน 10-15 นาที

3.5 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำแถบบันทึกการพูดของนักเรียนขณะทำ กิจกรรมบทบาทสมมติและจากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์อีกครั้งเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ในกรณีที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมีความเห็นไม่ตรงกันในการบันทึกความถี่ของพฤติกรรมการแก้ไข คำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองแต่ละประเภทนั้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้ปรึกษากันและศึกษา เกณฑ์ในการบันทึกความถี่แต่ละประเภทเพื่อหาข้อสรุปในการบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขคำพูด ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน จากนั้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจให้คะแนนด้วย แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรโดยทำ เครื่องหมาย ✓ ลงในแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และหาค่าเฉลี่ยของ คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วย วิจัย

3.6 นำคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทำ แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก แบ่งเป็นกลุ่ม สูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิคร้อยละ 27 ของจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร (ประคอง กรรณสูต, 2528: 58) ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูง จำนวน 22 คน และกลุ่มที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 22 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 44 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองและการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยระเบียบวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences: SPSS) โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. หาค่าความถี่ของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองทั้ง 5 ประเภท ได้แก่ การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม การแก้ไขข้อผิดพลาด การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี และการแก้ไขอื่น ๆ แล้วนำค่าความถี่ที่ได้มาคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage) จากนั้นนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในรูปของตารางประกอบความเรียง

2. เปรียบเทียบความถี่พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้ไคสแควร์ (χ^2) จากนั้นนำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศโดยใช้ไคสแควร์ (χ^2) จากนั้นนำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย ผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญ และผู้ช่วยวิจัยกับผู้เชี่ยวชาญในการสังเกตการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง (Inter-Observer Reliability) และค่าความสอดคล้องของข้อมูลที่ได้จากการสังเกตโดยตัวผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยในช่วงเวลาที่ต่างกัน (Intra-Observer Reliability) โดยใช้วิธีคำนวณของสก็อต (The Scott Formula) โดยใช้สูตร

$$\text{ค่าความสอดคล้อง} = \frac{Po - Pe}{1.00 - Pe}$$

เมื่อ

Po แทน อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการสังเกตพฤติกรรมได้ตรงกันของผู้สังเกต 2 คน ซึ่งหาได้จากผลต่างระหว่าง 1.00 กับค่าผลรวมของผลต่างระหว่างร้อยละของค่าสังเกตพฤติกรรมของผู้สังเกต 2 คน

Pe แทน อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการสังเกตพฤติกรรมได้ตรงกันที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญของผู้สังเกต 2 คน ซึ่งหาได้จากสัดส่วนของคะแนนพฤติกรรมที่มีจำนวนสูงสุดและรองลงมา โดยเลือกจากผู้สังเกตคนใดคนหนึ่งก็นำค่าทั้งสองมา ยกกำลังสองแล้วนำมารวมกัน

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 127-128)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย